

άχινάγκαθο τό, Κύθν. Μήλ.—ΠΓεννάδ. 163 Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και άγκάθι.

Τό φυτόν έχίνωψ ό ίξώδης (echinops viscosus) τής τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. άκριδάκι 2, καμηλάγκαθο, κεφαλάγκαθο, μοσκοκαύλι, σταυράγκαθο. [**]

άχιναιαδάκι τό, άμάρτ. άσιναιαδάτσι Μεγίστ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. άχινός δια τής καταλ. -άκι.

Μικρός άχινός. Συνών. άχινάρι.

άχιναιολόγος ό, άμάρτ. άχ'ναιουλόγους Λέσβ.

Έκ τοῦ οὐσ. άχιναιός και τοῦ -λόγος, περι οὔ ως παραγωγικής καταλ. ιδ. Γ'Χατζιδ. έν 'Αθηνά 22 (1910) 247.

Άχινοκάλαμο, ό ιδ.

άχιναιός ό, άχιναιός Ζάκ. Κύθηρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μεσσην.) άχιναιός πολλαχ. άχ'ναιός πολλαχ. βορ. ιδιωμ. άχ'ναιός Ίμβρ. άχιναιό Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων. άδιναιός Άμοργ. άδιναιός Ρόδ. άδιναιός Μεγίστ.

Έκ τοῦ οὐσ. άχινός.

1) Άχινός 1, ό ιδ., ένθ' άν. 2) Μεταφ. τό έφη-βαιον και συνεκδ. τό αἰδοῖον σύνηθ. και Τσακων.

Η λ. και ως έπών. Ίμβρ.

άχινάρι τό, Σύμ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. άχινός δια τής καταλ. -άρι.

Άχιναιαδάκι, ό ιδ.

άχινεύω Χίος (Καρδάμ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άχινός κατά τό ψαρεύω.

Άλιεύω άχινούς. Συνών. άχινολογῶ.

άχινιά ή, άμάρτ. 'χινία Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) άνιχία Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άχινός. Τό άνιχία κατά μετάθ.

Τό άκανθωτόν περιβάλλυμα τοῦ καστανίου. Πβ. άχινός 2.

άχινόδιχτο τό, Κύθν.

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και δίχτυ.

Δικτυωτόν πλέγμα προσηρμοσμένον εις τήν άκραν κοντοῦ χρησιμεῖον πρὸς άλιείαν άχινῶν.

άχिनικάλαμο τό, Πάρ. κ.ά.

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και καλάμι.

Καλάμιον καμάκι δια τοῦ όποίου άλιεύονται άχिनοί. Συνών. άχιναιολόγος, άχινολόγος.

άχινόκομμα τό, Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και κόμμα.

Τεμάχιον έχίνου τοῦ θαλασσίου.

άχινολόγος ό, Ίων. (Κρήν.) Πάρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Χίος άχ'νολόγος Θράκ. (Καλαφάτ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άχινός και τοῦ -λόγος, περι οὔ ως καταλ. παραγωγικής ιδ. Γ'Χατζιδ. έν 'Αθηνά 22 (1910) 247.

Άχινοκάλαμο, ό ιδ.

άχινολογῶ Πάρ.

Έκ τοῦ οὐσ. άχινολόγος.

Άχινεύω, ό ιδ.

άχिनομάννα ή, Πάρ. άχ'νομάννα Πάρ. (Λεῦκ.)

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και μάννα.

Εἶδος μεγάλου θαλασσίου έχίνου, άρχ. έχिनομήτρα.

άχινόμματος ό, Σκῦρ. άχινόμματους Θεσσ.

Έκ τῶν οὐσ. άχινός και μάτι.

Εἶδος κεντητῆς δαντέλλας τιθεμένης εις τὰς ένώσεις υποκαμίσων.

άχिनοποδάς ό, Χίος.

Έκ τοῦ οὐσ. άχिनοπόδι και τής καταλ. -ας.

Ό πωλῶν άχिनοπόδια.

άχινόποδας ό, Κρήτ. Κύθηρ. Μήλ.—Λεξ. Έλευθερουδ. Δημητρ. άχ'νόποδας Σκῦρ. άδινόποας Ρόδ. (Κάστελλ. κ.ά.) άσκινόποδας Ρόδ. άχινοπόδα ή, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Έλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Έκ τοῦ άρχ. οὐσ. έχινόπους. Τό άσκινόποδας δια τῶν έκ συνεκφορᾶς μεταβατικῶν τύπων τοῦς χινόποδας-τοῦς κινόποδας-τοῦς σκινόποδας.

Άχिनοπόδι, ό ιδ.

άχिनοποδάτος επίθ. Κρήτ.

Έκ τοῦ οὐσ. άχινοπόδι και τής καταλ. -άτος.

Ό άναπτόμενος με άχिनοπόδια, επί πυρᾶς: Άσμ.

Σὰ δὴν άδυνατή φωτιά τήν άχिनοποδάτη

μ' έκαπεν ή -γ- άγάπη μου, ὡ τρισανάθεμά τη.

άχिनοπόδι τό, έχινοπόδι Ίων. (Καράμπ.) Ρόδ. άχινοπόδι πολλαχ. 'χινοπόδι Άνδρ. Άντικύθ. Κρήτ. Κῶς Λέερ.—Λεξ. Βυζ. Πρω. 'χ'νουπόδ' Σάμ. 'χινοπόι Ρόδ. 'κινοπόδι Άντικύθ. 'θινοπόδι Ρόδ. 'θινοπόι Ρόδ. 'θιναποί Ρόδ. 'θινοπόι Ρόδ. (Άρχάγγ.) 'θκινόποδι Νάξ. Σίφιν. Σίφιν.—Δασ. βλάστ. δημῶδ. 85 άστεινοπόδι Σέριφ. άδκινόποι Ρόδ. 'σφινόποδι Δασ. βλάστ. δημῶδ. 85 άχινόποδο Κρήτ.—Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 'χινόποδο Λέερ. Πελοπν. (Λακων.)

Έκ τοῦ οὐσ. άχινόποδας κατά τύπ. υποκορ. Η λ. και παρά Σομ.

Ό θάμνος έχινόπους ό άκανθόκλαδος (genista asanthoclada) τοῦ γένους τοῦ έχινόποδος (genista) τής τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae) ένθ' άν.: Φρ. Κάλλιον ήτο νά κάτω η' άχινοπόδι (ἐπὶ άποτυχόντος εις τὸν γάμον του) Χίος. Συνών. άπήφανος, άφάνα 2, άχηβάδα 3, άχηβάδι 2, άχινόποδας, άχινόχορτο, ξυλάφανα. [**]

άχिनοποδίτης ό, Χίος (Άγιος Γεώργ.)

Έκ τοῦ οὐσ. άχινοπόδι και τής καταλ. -ίτης.

Εἶδος άμανίτου φυομένου παρά τὰ άχινοπόδια.

άχινός ό, άχίνος Κορσ. άνχίνο Άπουλ. (Καλημ.) άχινός κοιν. άχινές Σκῦρ. άχινέ Τσακων. άχ'νός βόρ. ιδιωμ. άχανός Προπ. (Άρτάκ.) άδινός Κύπρ. άχινας Κορσ. άχιννας Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Έκ τοῦ άρχ. οὐσ. έχῖνος. Δια τὸν καταβιβασμόν τοῦ τόνου ἐπὶ τής ληγούσης πβ. κτηνός-χτηνόν, φρεῦνος-φουρνός, χαῦνος-άχαμνός κττ. Ίδ. Γ'Χατζιδ. ΜΝΕ 2,117.

1) Τὰ εἶδη τῶν ζῴων έχινιδῶν (echinidae) τής τάξεως τῶν έχινοδέρμων (echinoderma) και ιδίως ό έδώδιμος έχίνος ό κοινός (echinus vulgaris) κοιν. και Τσακων: Παροιμ. Ποῦθε νά πιάσης άχινό και νά μὴ σ' άγκυλώση; (ἐπὶ φαύλων και έπικινδύνων) Λεξ. Δημητρ. Συνών. άχιναιός 1. β) Μετων. άνθρωπος άνόητος, μωρός: Ποιός νά μ' άκούση και νά μὴ με πῇ άχινό! ΔΜπόγγρ. Άρραβων. 12. 2) Τό κάστανον με τό άκανθωτόν έξωτερικόν του περίβλημα, ό τοῦ Θεοφράστου (3,10,1) έχίνος άκανθώδης Άθ. Μακεδ. Πβ. άχινιά. 3) Ξηρόν εκφυμα τοῦ δέρματος με μικράς άκιδωτάς έξοχάς Κεφαλλ.

Η λ. και ως τοπων. υπό τὸν τύπ. Άχινός Κρήτ. Στερελλ. (Άκαρν. κ.ά.) Άχινού Κάρπ. Κρήτ. Αἰμνη Άχινού Μακεδ. [**]

